

Трийсет и девета глава

Миро и Драгица излизат от стаята, в която бяха държани като заложници в продължение на два дена. Инко Нитс и двама мъже без лица ги следват, без да кажат нито дума. Ръката на Драгица е върху дръжката на оръжието, което беше взела от Инко Нитс, а Миро е стиснал под мишница нетбука си.

В асансьора ги посреща Винко Станс. Той само кимва и докосва екрана на асансьорния компютър, за да избере дестинация.

След малко стигат до залата, в която има множество летателни апарати. Винко Станс ги повежда към един от тях. Той само далечно напомня на самолет. Конструкцията му е непозната на Миро и Драгица. Те започват да се оглеждат неспокойно.

- Това не е НЛО – казва Винко Станс, - а совалка, с която можем да отидем или до кораба майка, или до която и да е точка на Земята само за няколко минути.

- Кораба майка? - повтаря Миро с тон, в който се смесват учудване и подозрителност. - Какво искаш да кажеш?

- Че не сме дошли само през вратата на рая – обяснява Винко Станс. - Корабите побират много повече и много по-големи неща, които не могат да се прекарат през вратата.

- Да бе! - махва с ръка Миро. - Разправяй ги тия на баба ми.

- Добре – казва Винко Станс. - Спомняш си началото на книгата, която щеше да превеждаш, нали?

- Е? - поглежда го въпросително Миро.

- „Ангели спуснаха от небето сияйна врата към рая“
- цитира Винко Станс.

- Е? - Миро го подканва да обясни.

- Как мислиш са я докарали? - на свой ред пита
Винко Станс.

- Виж какво – ядосва се Миро. - Що не си намери
някои тинейджъри да им разправяш тези фантазмагории?

- Добре – казва Винко Станс. - Хайде да се качваме.

Влизат в совалката, която отвътре не прилича на
самолетите, които Миро и Драгица са виждали. Двамата
мъже без лица се отправят към предната част, където се
намират пилотските места. Останалите седат в особени
кресла, които веднага се пригаждат към този, който е
седнал. Пред лицата им се спускат компютърни екрани.

- Изберете режим за безтегловност – казва Инко
Нитс на Миро и Драгица. - Менюто с икона планета,
втората точка.

Миро и Драгица механично докосват екрана и
избират съответните менюта. Креслата ги стягат с
предпазни колани. В този момент совалката се издига и
излиза през огромния люк в тавана. След няколко мига
Миро и Драгица виждат през илюминаторите Земята под
себе си.

- Първо ще ви покажа кораба, за да не
продължавате да си мислите, че ви лъжа – казва Винко
Станс.

Земята става все по-малка. Миро и Драгица не
казват нищо, изглеждат шокирани.

- Бързо ще стигнем – успокоява ги Винко Станс. -
Ето, вижте, Луната е пред нас. Ще я заобиколим и сме на
кораба.

Докато Винко Станс обяснява, совалката вече се
приближава към нещо огромно, което Миро и Драгица

гледат с широко отворени очи.

- Ощипи ме! - казва Драгица.

- И ти мен! - щипва я силно Миро и тя него.

- Какво направиха тези? - пита Драгица. - Опитват се да ни промият мозъците.

Инко Нитс, пребледнял, става и отива при Драгица.

- Както наредите – застава мирно пред нея. -

Слушам.

След това Инко Нитс се обръща и хваща здраво Винко Станс за врата и започва да го души. Винко Станс се съпротивлява.

Миро гледа стреснат и вика:

- Драгица, не го прави! Недей!

- А той защо се подиграва с нас?

- Моля те! - умолява я Миро.

- Добре! - съгласява се Драгица и Инко Нитс

отпуска врата на Винко Станс.

Винко Станс кашля силно и се задъхва.

- Какво те прихвана?! - вика той към Драгица. - Ще ви върнем в Загреб! Само исках да ви покажа кораба, за да не си мислите, че лъжа.

Совалката вече е на борда. Наоколо е на пръв поглед страшен хаос: излитат и кацат подобни совалки, на рампата, където са кацналите совалки, сноват безброй хора. Помещението, в което се намира тази рампа е по-огромно от онова в базата, където се намират летящите апарати.

В едната част на рампата Миро и Драгица съзират странно съоръжение с форма на глаголическата буква „слово“.

- Вратата на рая! - възкликва Миро. - Защо трябва да се харчат толкова пари, за да ни правят инсценировка?

- Значи не е инсценировка – казва Драгица. -

Изпробвах Инко Нитс. Видя, че не е сън. Иначе той нямаше да души Винко Станс.

- Вече не знам – вдига рамене Миро.

- Да, това е врата на рая – потвърждава Винко Станс. - Можем да минем през нея до Лонгадом, да поразгледаме и да се върнем. След това отиваме в Загреб.

- Само да не се опитваш да ми спретнеш някой номер! - заканва се Драгица.

- Никакъв номер – раздражено отговаря Винко Станс.

- Давай тогава! - подканва го Драгица.

Стават от креслата и излизат от совалката. Към Винко Станс веднага се приближават няколко човека и застават в почтителни пози. Той само махва с ръка и те се отдалечават.

Винко Станс повежда Миро, Драгица и Инко Нитс към вратата на рая. На статив отстрани на вратата има компютър като онези, които Миро и Драгица видяха в базата.

Инко Нитс поглежда към Винко Станс, после към Драгица. Явно получава разрешение и отива до компютъра. Докосва екрана и извежда на него меню, изобразяващо вратата на рая. След това Инко Нитс докосва бързо няколко бутона от това меню.

Ярка светлина, излизаща от вратата на рая огрява залата. След миг кръгът на вратата на рая се изпълва с нещо искрящо. Миро и Драгица не могат да определят какво е това.

- Прилича ми на разтопено огледало – казва Драгица.

- Ще трябва да минем през него – подканва ги Винко Станс.

- Дали няма да допусна грешка? - почти на себе си

говори Миро.

- Давай – казва му Драгица. - Сканирах мозъка на Инко Нитс. Безопасно е.

- Добре тогава – съгласява се Миро и тръгва.

След миг всичко около тях се завърта и изчезва, след това пак се появява, но вече светът около тях е съвсем друг. Винко Станс и Инко Нитс придържат Миро и Драгица да не паднат. Главите им са замаяни, но за кратко.

- Какво е това? - пита смаян Миро и се оглежда.

Вратата на рая е зад гърба им, а те се намират в голяма остъклена зала, около която се вижда огромен град, изобщо не приличащ на земните градове.

- Това е Лонгадом или Ранкодом, както го нарича игуменът – обяснява Винко Станс. - Само че след хиляда години.

